

Luk 7, 36-50 – Eten met Jezus
Opw 832; begroeting; Op 734 (PvN 145); gebed; Heer onze Keer; lezen Luk 7, 36-50; preek; Opw 775; gebed; Jezus' liefde voor mij (Sela); collecte; Opw 553; zegen
Bergschenhoek 18.2.2024

Hoe ga jij met Jezus om? Dia

Hoe ga jij met Jezus om? Kan zijn dat je even moeilijk gaat kijken. Hoe ga ik met Jezus om? Ik zit hier elke zondag. Ik geloof in Hem. Is dat niet genoeg soms?

Misschien is het voor jou wél een vraag. Ja, hoe ga ik met Jezus om? Het gaat best vaak over Jezus in de kerk. Maar jij weet het nog niet zo goed. Het klinkt soms gemakkelijk. Of mensen om je heen doen er gemakkelijk over. Gewoon geloven in Jezus. Maar hoe doe je dat dan? Hoe ga ik met Jezus om? Weet ik nog niet.

Lukas vertelt een verhaal. Alweer over Jezus aan een maaltijd. Het verhaal gaat over twee manieren van omgaan met Jezus. Ook in Jezus' tijd speelde die vraag dus al. Wat roept Jezus bij mij op? En hoe ga ik dan met Hem om?

Ik wil jullie meenemen in dit verhaal van Lukas. Ik wil jullie uitnodigen om die vraag op je af te laten komen: Hoe ga ik met Jezus om? Misschien komt er iets naar voren dat je verder helpt bij deze vraag, of misschien komt er iets naar voren waardoor je anders met Hem omgaat dan je altijd hebt gedaan. Laten we kijken.

Je kunt afstandelijk met Jezus omgaan Dia

Er is alweer een maaltijd. En Jezus is uitgenodigd. Niet door een tollenaar deze keer, maar door Simon de farizeeër. Een man in aanzien dus.

Een farizeeër. Dan voel je al meteen nattigheid. Deze man wil Jezus vast een pootje lichten. Maar nee, deze Simon was oprecht in Jezus geïnteresseerd. Uitgenodigd worden voor een maaltijd was een blijk van respect, van sympathie misschien zelfs. Hij wilde graag dieper met Jezus kennis maken. Dat kon goed tijdens een maaltijd. Samen een diepgaand gesprek voeren. Op een beleefde, hoffelijke manier.

Simon is dus benieuwd naar Jezus. Jezus valt namelijk uit de toon. Hiervoor ging het over de verschillen en overeenkomsten tussen Jezus en Johannes de Doper. Jezus past niet in het plaatje van een profeet. De mensen vinden Hem een *'veelvraat en een dronkaard, die een vriend is van tollenaars en zondaars'*. Simon wil meer van Hem weten.

En zo komt Jezus. Uitgenodigd uit nieuwsgierigheid. Maar daar blijft het ook bij. Dat lees je verderop in het verhaal. Er is niet echt hartelijkheid en gastvrijheid bij Simon. Simon gaf Jezus geen water voor zijn voeten – zo met zijn vieze voeten moest Hij aan tafel. Jezus kreeg geen kus ter begroeting. Vandaag zou dat zoiets zijn als een warme, vriendschappelijk handdruk. Jezus kreeg niet wat lekker ruikende olie op zijn hoofd, zodat hij fris en schoon aan de tafel kon verschijnen. Uit alles spreekt reserve van Simon. Geen warm welkom. Ja, ik nodig Hem wel uit, maar hou Hem tegelijk op afstand.

Wat een hork, die Simon, kun je zeggen. Of erger nog: wat een belediging van Jezus. Nou, niet meteen affakkelen. Dat doet Jezus ook niet. Ja, Hij benoemt wat Simon niet heeft gedaan toen Hij binnenkwam. Maar een oordeel spreekt Hij niet uit. Geen verwijten aan Simons adres.

En dat zegt veel. Hoe ga jij met Jezus om? Je kunt hier komen met enige afstand. Beleefd en netjes. Maar toch afstand. Ik laat Jezus niet te dichtbij komen. Wel een goed gesprek, maar niet een hartelijk welkom.

Maar ook met je gereserveerde houding wijst Jezus je niet af. Laten we hier niet met elkaar doen alsof je hier alleen mag zijn als je helemaal *into* Jezus bent. Dat hoeft niet. Misschien ben je jong en je bent er nog niet uit: wat moet ik precies met Jezus? Je denkt er nog over na. Het kan ook juist zijn dat je altijd keurig en netjes hebt gedaan naar Jezus, maar je hebt Hem nog nooit echt hartelijk welkom geheten. Want wat gaat er dan met mij gebeuren? Je houdt je liever op afstand.

Zo kan het gaan. Afstandelijk met Jezus omgaan. Niet meteen slecht of zo, maar misschien kan het ook anders.

Maar je ook aan Hem geven **Dia**

Dan is daar die vrouw. Lukas noemt geen naam. Anoniem komt ze, anoniem gaat ze later ook weer weg. Het verschil met Simon kon haast niet groter zijn. Simon is een gerespecteerd man, en zij staat bekend als een zondares. Hoe en wat vertelt Lukas niet.

Misschien een prostituee. Misschien weggelopen bij haar man. Of weer iets anders. In ieder geval genoeg om dat stempel te hebben: zondares. Foute vrouw. Blijf uit haar buurt.

Zij komt binnen. Dat was niet zo vreemd toen. Mensen konden binnenlopen bij zo'n maaltijd. De deur stond open. Je kon meeluisteren als een soort publiek. Deze vrouw schuifelde dus ook naar binnen. Ze huilt. Huilend komt ze achter Jezus staan. Aan zijn voeteneind, want bij een wat luxer diner toen zat je niet aan tafel, maar lag je op een ligbed, met de voeten naar achter, en het hoofd bij de tafel. Zo die vrouw. Dat er mensen binnen kwamen gebeurde vaker. Maar een vrouw in dat discussiërende gezelschap, en ook nog eens deze vrouw?

Ze huilt. Waarom? Verdriet, schuldbewustzijn? Of juist vreugde, dankbaarheid? Komt ze bij Jezus haar hart uitstorten, smeken om vergeving, of wil ze Hem juist haar dankbaarheid laten voelen? Allebei, denk ik. Ze komt als een gebroken mens: ik, zondares, verloren mens, ik heb vergeving nodig. Ze heeft er geen anderen voor nodig om dat te beseffen. Maar ook in een soort zekerheid: Hier is iemand die mijn gebrokenheid kan helen, Hij doet dat. En zo komt zij en alles wat bij haar hoort, gooit zij er als het ware uit, aan Jezus' voeten.

Haar tranen druppen op Jezus' voeten. Ze bukt zich, doet haar haren los en begint Jezus' voeten met haar haren af te drogen. Dat is raar. Maar ook aanstootgevend. Losse haren bij een vrouw – onvoorstelbaar vandaag, maar toen een reden tot echtscheiding. Een schande! Maar het is nog niet klaar. Ze kust Jezus' voeten. Een gebaar van onderwerping. U bent mijn Heer. En dan ook nog een dure olie waarmee ze Jezus' voeten inwrijft. De hele zaal ruikt ernaar.

Het is haast erotisch wat ze doet, las ik bij sommigen. Het is in ieder geval heel intiem. Ze komt heel dichtbij. In de ogen van toen was het in ieder geval ongepast. Hoe zullen die mannen daar hebben gekeken! Maar Jezus trekt zijn voeten niet terug, stuurt haar niet weg. Hij laat haar begaan.

Denk je in, die vrouw. Met haar sores, haar gehavende zelfbeeld, haar spijt en mislukkingen. Alles stort ze uit aan Jezus' voeten. Zonder gene. Zo in het openbaar. In het zicht van al die mannen met hun afkeurende blikken. Zou jij het aandurven, zo in het zicht van anderen, en al jouw sores leggen aan Jezus' voeten? Deze vrouw laat zien: Bij Jezus kun je het doen, bij Hem is het veilig. Wees niet bang. Hij stuurt je niet weg.

Je kunt afstandelijk met Jezus omgaan, maar ook, zoals deze vrouw, je aan Hem geven.

Als je weet hoeveel jou wordt vergeven **Dia**

Twee manieren van omgaan met Jezus. Allebei in Jezus geïnteresseerd, maar daar houdt de overeenkomst ook mee op. Waar ligt dat nou aan? Verschil in karakter: de een wat geremd, de ander meer gevoel? Of, heel stereotype, de een een man, de ander een vrouw? Nee, volgens Jezus gaat het om heel iets anders.

Dat zit in het verhaal dat Jezus vertelt. Een kleine gelijkenis. Over een geldschieter, een kredietverstrekker. Twee mannen met een schuld. De een 500 denarie, de ander 50. Best een verschil. Een studieschuld van 60000 euro of 6000 euro – dat maakt nogal wat uit. Maar allebei schuldig – de een niet meer dan de ander, ook al verschilt het bedrag. Allebei schuldenaar. De schuldenaars kunnen het niet terugbetalen. Maar wat doet die geldschieter? Hij scheldt de schuld kwijt. Wat denk je, Simon, vraagt Jezus dan, *‘Wie van de twee zal die geldschieter de meeste liefde betonen?’*

Tja, daar hoeft je niet lang over na te denken. Simon ook niet: *‘Ik veronderstel degene met de grootste schuld’*. Goed antwoord, zegt Jezus. En dat is dus het verschil. Kijk, Simon, deze vrouw. Zij heeft veel liefde betoond. Alles gaf ze aan Mij, al haar liefde, tot in het genante aan toe. En jij, wat deed jij? Jouw welkom was formeel, niet echt gastvrij, en niet echt hartelijk. En dan sluit Jezus af met: *‘Haar zonden zijn haar vergeven, al waren het er vele, want ze heeft veel liefde betoond; maar wie weinig wordt vergeven, betoont ook weinig liefde’*.

Zie er nou niet meteen een sneer in. Wél een kritische vraag. Die vrouw – veel liefde. En Simon – weinig liefde. Simon, ben jij misschien vergeten hoeveel er jou moet worden vergeven? Ben jij beter dan deze vrouw? Dat je minder liefde betoont – kan dat komen omdat jij vindt dat er jou maar weinig vergeven moet worden? Want hoe meer je vergeven wordt, hoe groter je liefde.

Wat is het verschil? De hoeveelheid liefde die wordt betoond? Nee, het gaat Jezus om meer. Hij wil naar binnen. Hoe ver gaat jouw besef van verlorenheid, schuld, onmacht om jezelf te redden? Hoe nodig vind jij dat je vergeving krijgt? Weet jij hoeveel jou moet worden vergeven?

Ik dacht erover na van de week: Hoe zit dat bij mij? Besef van schuld? Weten hoeveel mij vergeven moet worden? Ben ik niet zoveel mee bezig... Eigenlijk ben ik best een Simon. En dat zou dus veel kunnen uitmaken voor hoe ik Jezus benader. Minder liefde, minder dankbaarheid. Alles een beetje half-half – blijkbaar heb ik Jezus niet zo erg nodig. Hoe zit dat bij jou: weet jij hoeveel er jou vergeven moet worden? Ben jij je daarvan bewust?

Laat jij dan je afstand varen? Dia

Oké, dat gaat wel even diep. Even terughalen. Hoe meer vergeving hoe meer liefde dus. Is er minder liefde, dan is er ook minder besef van vergeving. Moet je even laten bezinken...

Maar, moet ik dan doen zoals die vrouw? Super raar, of niet? Genant. Onsmakelijk zelfs. Met dat haar en zo. Die wat afwachtende houding van Simon – doe mij maar die...

Ja, dat is de vraag die wordt opgeroepen. Maar ik zei het zonet ook al: Het gaat uiteindelijk niet om *hoe* liefde jij betoont, en hoe dat er dan uit ziet. Dat kan en mag op verschillende manieren. Hoe is niet het punt. Maar is het van harte, en uit liefde? Vanuit weten hoeveel jou moet worden vergeven? En zelfs daar begint het nog niet mee. Waar het mee begint, vind je op het eind. Als Jezus zegt: *'Jouw geloof heeft je gered; ga in vrede'*.

Kijk, en nou zijn we bij de clou, de kern. Geloof. Dat is het verschil. Wie is Jezus voor jou? Simon heeft zijn standpunt al bepaald: *'Deze man kan geen profeet zijn'*, denkt hij bij zichzelf. Jezus heeft afgedaan. De vrouw gelooft in Jezus. Hij is degene die vergeeft. De man met de macht en de liefde van God. De enige die mijn schuld kan wegnemen, mijn gebrokenheid kan helen, mijn pijn kan stillen. En daarom ging ze naar Jezus. Daarom legde alles aan zijn voeten neer. Daarom gaf ze zich volledig aan Hem over. Geloof.

Ik kom terug bij de vraag van het begin: Hoe ga jij met Jezus om? Het maakt niet uit hoe je hier zit. Zoekend. Of je hele leven een trouw kerkganger. Misschien zit er iets van Simon in jou. Jezus toch niet dichtbij laten komen, afstand bewaren. Je komt hier en Jezus vraagt je in de spiegel te kijken. Hoeveel liefde voor Mij zit er eigenlijk in jouw leven? Weet jij hoeveel jou moet worden vergeven? Laat eens binnenkomen: Mag Jezus echt bij jou naar binnen?

Misschien zit er juist iets van die vrouw in jou. Zit je daar met je sores, je mislukkingen, je rafelige leven, en je weet je er geen raad mee. Als je eerlijk bent, dan kom je nooit zonder die dingen bij Jezus, ook als je jezelf terugziet in Simon. En dan kom je en je ziet Hem. Wat dan te doen? Het antwoord vind je op het eind. *Geloof* in Hem. Laat je afstand varen, nu je weet hoeveel jou wordt vergeven. Kom dichtbij. Leg het maar aan zijn voeten. Je sores. Of je zelfgenoegzaamheid. Het mag allebei. Geef het aan Jezus. En Jezus zegt dan: Je geloof heeft je gered, ga in vrede.

Amen